

Автобіографія

Я, Степан Захаркін, громадянин України, 1
2, освіта вища, народився 10 травня 1979 року в Києві в родині службовців. Дитинство провів у Будапешті, де працював мій батько, підлітковий вік – у Москві, де жив мій дід, професор-хімік Іван Шманенков. Наукою зацікавився ще у школі. Не раз перемагав у конкурсах наукових робіт Малої академії наук з історії та філології, з 1994 року брав участь у наукових конференціях. 1995 року надрукував свою першу наукову статтю в журналі «Рідна школа» (США) і посів перше місце на Всеукраїнському конкурсі наукових робіт МАН. Тоді ж, закінчивши в Києві загальноосвітню середню школу з поглибленим вивченням англійської мови, я вступив на філологічний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка. В університеті спеціалізувався зі структурно-математичної лінгвістики й захистив магістерську дипломну роботу з історії української літератури. Диплом із відзнакою філолога, викладача української мови та літератури КВ №13758631 від 23.06.2000 р.

Моєю сферою наукових зацікавлень у студентські роки були історія української літератури другої половини ХІХ – першої третини ХХ ст., історія українського художнього перекладу, літературне джерелознавство, віршознавство. Будучи студентом, організував міжнародну наукову конференцію з теорії та історії художнього перекладу, в якій взяли участь доповідачі з України, Німеччини та Франції. Паралельно працював позаштатним науковим співробітником відділу рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, стажувався в Гарвардському університеті. У 1999–2000 рр. обіймав посаду помічника голови Комітету з питань культури і духовності Верховної Ради України, де опікувався питаннями реституції культурних цінностей, брав участь у підготованні Закону України «Про охорону культурної спадщини», був причетний до створення Історико-меморіального музею Михайла Грушевського в Києві.

Після закінчення навчання вступив до аспірантури Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. Одночасно працював провідним бібліографом Науково-бібліографічного відділу Національної парламентської бібліотеки України, започаткував книжкову серію «Відкритий архів» і однойменний щорічник у видавництві «Критика», вів рубрику «Архів» у газеті «Література плюс» (орган Асоціації українських письменників).

У 2004 році захистив кандидатську дисертацію зі спеціальности «Літературне джерелознавство» на тему «Шляхи формування рукописного зібрання Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, 1944–1961 роки» (науковий керівник – кандидат філологічних наук Сергій Гальченко, опоненти – доктор філологічних наук Борис Черняков і доктор історичних наук Сергій Білокінь).

З цього часу моя наукова діяльність понад десять років була пов'язана з Інститутом літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, де я працював на посаді наукового співробітника спершу у Відділі рукописних фондів та текстології, а пізніше – у Відділі літературного джерелознавства, після розформування якого в 2014 році звільнився за власним бажанням. Відтоді – незалежний дослідник.

За роки роботи в Інституті літератури я підготував академічне видання листів Михайла Коцюбинського до Олександри Аплаксіної, брав участь у підготовці найповніших наукових видань творів Пантелеймона Куліша та Володимира Свідзінського і двотомника «Тарас Шевченко в критиці», керував виданням наукового опису особистої бібліотеки Івана Франка, був членом експертної групи «Енциклопедії шевченкознавства». Кілька років я опікувався комплектуванням рукописних фондів Інституту літератури – з моєї ініціативи й за безпосередньої участі на державне зберігання передано десятки архівних фондів, тисячі документів українських письменників, діячів науки та культури XIX–XX ст.

Паралельно з академічною роботою я присвячував багато часу видавничій діяльності. Окрім співпраці з видавництвом «Критика», яка тривала 15 років, я працював науковим редактором у видавництві «Дух і літера» і був одним з організаторів видавництва «Laugus». Книжки, які я підготував як автор або редактор у цих видавництвах (зокрема, двотомник «Творів» Володимира Свідзінського та видання Шевченкового «Кобзаря» з ілюстраціями Василя Седяра), не раз здобували гран-прі та перші премії Форуму видавців у Львові та всеукраїнського рейтингу «Книжка року».

Водночас, починаючи з аспірантських років, я регулярно брав участь у музейних і виставкових проєктах у Києві. У 2001 році я виступив куратором єдиної у своєму роді виставки автографів, портретів та меморіальних речей українських письменників-класиків від Сковороди до Стуса «Раритет» у Національному музеї Тараса Шевченка, приуроченої до 75-річчя Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. У 2009 році був співкуратором першої та поки єдиної монографічної виставки мистецької спадщини художника-бойчукіста Василя Седяра в Національному художньому музеї України. Упродовж кількох років здійснював наукове керівництво найкращим шкільним музеєм України – музеєм історії Кловського ліцею в Києві, його реекспозицією та створенням електронного каталогу експонатів.

В останні роки у фокусі моєї дослідницької уваги опинилися історія музейної справи в Україні та теоретичні питання музеєзнавства – теми, інтерес до яких я виявляв і раніше, що засвідчено низкою публікацій, участю в музейних конференціях тощо. Працюю над зведеною електронною базою музеїв України, що нараховує близько 2500 записів, і великим довідником «Музеї України».

Окрім української мови, володію англійською, польською, російською та французькою, читаю латиною, італійською та більшістю слов'янських мов.

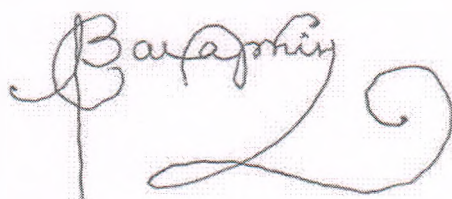
Розлучений.

До кримінальної відповідальности мене не притягували.

Мешкаю за адресою: ~~_____~~

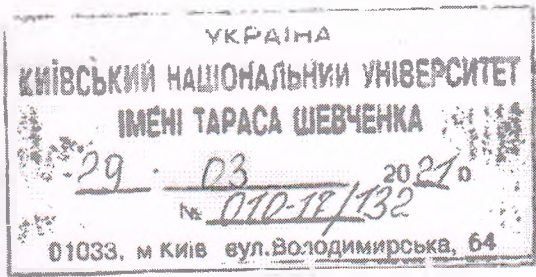
Контактний телефон: ~~_____~~

Електронна адреса: s_zakharkin@yahoo.com.

Handwritten signature in cursive script, appearing to read 'S. Zakharkin'.

19 березня 2021 року

Захаркіну
Степану Анатолійовичу

АРХІВНА ДОВІДКА

Видана **Захаркіну Степану Анатолійовичу** в тім, що він дійсно з 01.09.1995р. був зарахований до складу студентів першого курсу денного відділення філологічного факультету Київського університету імені Тараса Шевченка (наказ №890-33 від 27.07.1995р.).

В червні 1999р. **Захаркін Степан Анатолійович** отримав базову вищу освіту за напрямом підготовки «Українська мова та література», здобув кваліфікацію «філолог, бакалавр української мови та літератури» та диплом бакалавра з відзнакою КВ №11792836 від 25.06.1999р. (наказ №937-33 від 01.07.1999р.).

В червні 2000р. **Захаркін Степан Анатолійович** закінчив повний теоретичний та практичний курс навчання денного відділення філологічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Українська мова та література», здобув кваліфікацію «філолог, магістр української мови та літератури» та отримав диплом магістра з відзнакою КВ №13758631 від 23.06.2000р. (наказ №1037-33 від 29.06.2000р.).

Історична довідка: Київський національний університет імені Тараса Шевченка (Указ Президента України від 25.11.1999 р. №1496/99 „Про Київський національний університет імені Тараса Шевченка”) носив назви :

з 1994 р. - Київський університет імені Тараса Шевченка (Указ Президента України від 21 квітня 1994 р. №176/94 „Про Київський національний університет імені Тараса Шевченка” зареєстровано Міністерством освіти від 27.09.1994 р. № 17).

Зав. архіву

Ф.С. Птах

Голові Хмельницької обласної ради Віолеті Лабазюк

Конкурсній комісії з конкурсного добору
на посаду директора Хмельницького обласного
краєзнавчого музею

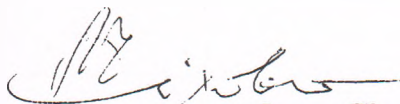
Шановна Віолето Олександрівно!

Користуюсь нагодою висловлюю свою повагу Хмельницькій обласній раді та громаді Подільського краю, відомого багатою історією та значним внеском до скарбниці національної культурної спадщини, з наміром засвідчити свою підтримку Степанові Захаркіну, знаному українському літературознавцеві і вченому-архівісту в конкурсному доборі на посаду директора Хмельницького обласного краєзнавчого музею.

Я знайомий з ним щонайменше вже зо два десятиліття - з часу спільної участі у загальноукраїнському круглому столі «Реріх і Шевченко» в Національному музеї Тараса Шевченка у 2001 році. З тих пір уважно слідкую за його фаховим ростом як вдумливого дослідника старовини та музеєзнавця-новатора, відданого справі збереження історичної та культурної спадщини України, наукові знахідки та публікації якого незмінно викликають підвищений інтерес наукової спільноти.

Підтримуючи кандидатуру п. Захаркіна, я виходжу з того, що його знання, талант пошуковця, багатий досвід і ділові якості, а також бажання долучитись до реформування музейної справи можуть стати запорукою оновлення Хмельницького обласного краєзнавчого музею, яке не лише вже давно на часі, а й, як мені відомо, наразі є одним із пріоритетних напрямків діяльності громади та керівництва Хмельницької області.

З повагою і готовністю до співпраці з розбудови музейної справи,

25.03.21 Ігор Ліховий, член Колегії Головної ради ГО "Українське товариство охорони пам'яток історії та культури", дійсний член ІКОМОС, Міністр культури і туризму України (2005-2006)

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

ЛЬВІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-МЕМОРІАЛЬНИЙ МУЗЕЙ ІВАНА ФРАНКА

Україна, 79011
м. Львів, вул. Івана Франка, 150, 152
тел. 276-77-60, 260-09-95, 276-44-16,
Банк: ДКС України м. Київ,
УДКСУ у Галицькому районі
Львівської області м. Львова
ЄДРПОУ 02219731, МФО 820172
р/р: UA 598201720344270001000023277

Lviv State Department of Culture
Lviv National Literary Memorial
Museum of Ivan Franko
150, 152 Ivan Franko str.,
79011, Lviv, Ukraine
Phones: 276-77-60, 260-09-95,
276-44-16
e-mail: lviv_franko@ukr.net

«26» березня 2021 р. № 38

Голові Хмельницької обласної ради
п. Віолеті Лабазюк

Конкурсній комісії з конкурсного добору
на посаду директора
Хмельницького обласного краєзнавчого музею

Високоповажна Віолето Олександрівно!
Вельмишановні члени комісії!

Я, директор Львівського національного літературно-меморіального музею Івана Франка Богдан Тихолоз, хочу засвідчити свою підтримку Степанові Захаркіну в конкурсному доборі на посаду директора Хмельницького обласного краєзнавчого музею.

Я знаю Степана Захаркіна понад 25 років, з часу нашої спільної участі в конкурсі учнівських наукових робіт Малої академії наук. Можу засвідчити, що він є не лише фаховим істориком літератури, архівістом і бібліографом, а й людиною, яка щиро вболіває за розвиток музейної справи в Україні та переймається станом музейної галузі.

Тягла і плідна науково-дослідна, просвітницька і громадсько-культурна діяльність Степана Захаркіна зосереджена на збереженні та популяризації української культурної спадщини. Як джерелознавець, літературознавець і музейник-практик він має великий досвід у дослідженні архівних, бібліотечних та музейних колекцій. Важливо підкреслити, що ще в студентські роки, у 1999–2000 рр., він обіймав посаду помічника голови Комітету з питань культури і духовності Верховної Ради України, де опікувався питаннями реституції культурних цінностей, брав участь у підготованні Закону України «Про охорону культурної спадщини», був причетний до створення Історико-меморіального музею Михайла Грушевського в Києві.

Згодом Степан Захаркін систематично брав участь у музейних і виставкових проектах у Києві. Зокрема, у 2001 році він виступив куратором унікальної виставки автографів, портретів та меморіальних речей українських письменників-класиків від Сковороди до Стуса «Раритет» у Національному музеї Тараса Шевченка, приуроченої до 75-річчя Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. У 2009 році був

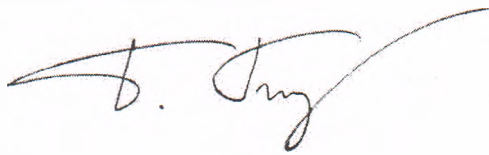
співкуратором першої монографічної виставки мистецької спадщини художника-бойчукіста Василя Седляра в Національному художньому музеї України. Упродовж кількох років здійснював наукове керівництво музеєм історії Кловського ліцею в Києві, його реекспозицією та створенням електронного каталогу експонатів. Останніми роками Степан Захаркін досліджує історію музейної справи в Україні та, зосібна, працює над зведеною електронною базою музеїв України й довідником «Музеї України».

Таким чином, в особі Степана Захаркіна маємо не тільки фахівця найвищої кваліфікації зі значним досвідом науково-дослідної та музейної роботи, а й гідного кандидата на вакантну посаду директора Хмельницького обласного краєзнавчого музею.

На мою думку, ділові та людські якості Степана Захаркіна можуть допомогти Хмельницькому обласному краєзнавчому музеєві запустити довгоочікуваний процес змін і стати одним із найсильніших музейних закладів такого типу в Україні.

З повагою,
директор Музею,
кандидат філологічних наук,
с. н. с., доцент,
кавалер ордена «За заслуги» III ступеня

Богдан Тихолоз

Голові Хмельницької обласної ради
Віолеті Лабазюк
Конкурсній комісії з конкурсного добору
на посаду директора Хмельницького
обласного краєзнавчого музею

Я, доктор історичних наук Михайло Відейко, цим листом хочу підтримати кандидатуру Степана Захаркіна в конкурсі на посаду директора Хмельницького обласного краєзнавчого музею.

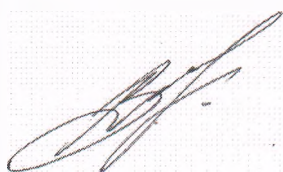
Кандидат на посаду досить відомий роботами на ниві дослідження культурної та історичної спадщини України різних періодів. Це не лише участь у виданні архівних джерел, але і їх популяризації через виступи, організацію виставок. Досвід цей, не лише творчий, але й організаційний, на мій погляд, цілком може стати у пригоді при керівництві музеєм.

Хочу особливо відзначити, що Хмельницький обласний краєзнавчий музей відомий далеко за межами області насамперед своїм археологічним зібранням. Це і не дивно, адже на території області зосереджені тисячі археологічних пам'яток різних епох. Серед них є такі, що широко відомі як в Україні, так і за її межами. В області існує низка музеїв, які дуже цікаво висвітлюють "місцеві" зрізи стародавньої історії. Однак перегляд археологічної частини експозиції Хмельницького обласного краєзнавчого музею нині не справляє особливого враження, хоча наявні численні пам'ятки черняхівської культури, яскраві предмети з скарбів Болохівської землі, які розкривають трагічні сторінки історії XIII століття могли б бути окрасою при відповідній подачі цілком могли б стати "родзинкою" експозиції будь-якого великого археологічного музею.

Маючи практичний досвід як наукової роботи на ниві вивчення археологічної спадщини, так і виставкової та музейницької справи бачу, що Хмельницький обласний краєзнавчий музей має визначний потенціал розвитку. Усвідомлюючи визначне наукове та мистецьке значення його зібрання, хотів би висловити побажання, щоб її експонували, досліджували й популяризували на рівні сучасних музейних практик.

Зрозуміло, що задля досягнення цієї мети музеєві потрібні зміни. На мій погляд Степан Захаркін як науковець і людина з досвідом різноманітної співпраці з музеям України міг би стати провідником та гарантом необхідних змін.

З повагою,

М.Ю. Відейко,
доктор історичних наук, завідувач науково-дослідної
лабораторії археології
історико-філософського факультету
Київського університету імені Бориса Грінченка

Голові Хмельницької обласної ради Віолеті Лабазюк

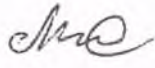
Конкурсній комісії з конкурсного добору на посаду директора Хмельницького обласного краєзнавчого музею

Шановна Віолето Олександрівно!

Я, Юрій Мосенкіс, вважаю своїм приємним обов'язком підтримати кандидатуру кандидата філологічних наук Степана Захаркіна в конкурсному доборі на посаду директора Хмельницького обласного краєзнавчого музею.

Я знаю Степана Захаркіна понад 25 років – з часу, коли він був моїм студентом у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка. Він сформувався як науковець і особистість у мене на очах. Можу засвідчити, що всі ці роки його, поряд із науковим пошуком, хвилювали питання збереження історичної та культурної спадщини України, зокрема проблеми музейної галузі. Він упродовж багатьох років виявляє пильну увагу до українського музеезнавства й надає посильну допомогу різноманітним українським музеям – не тільки у плані цінних консультацій (Степан Анатолійович – дуже високого рівня ерудит у багатьох гуманітарних сферах), а й в аспекті формування музейних колекцій – він систематично дарує українським музеям колекційні речі, поповнюючи їхні фонди на власні кошти. Ентузіазм Степана Анатолійовича дозволяє мені висловити впевненість, що його безпосередня менеджерська робота в Хмельницькому обласному краєзнавчому музеї буде істотно сприяти дальшому розвитку всеукраїнського й міжнародного іміджу міста Хмельницького як потужного культурного центру. На моє переконання, Степан Захаркін має достатній потенціал для того, щоб реформувати роботу Хмельницького обласного краєзнавчого музею та вивести її на якісно новий рівень.

З повагою,

Юрій Мосенкіс,
почесний громадянин міста Києва,
почесний академік Національної академії мистецтв України,
заслужений діяч мистецтв України,
доктор філологічних наук, професор,
дійсний член Європейської академії наук, мистецтв та літератури (Франція),
почесний доктор навчальних закладів Чехії, Словаччини, Угорщини, Польщі

Мотиваційний лист

Усе своє життя я пов'язаний з музеями. Спершу – як відвідувач, пізніше – як науковець, врешті – як людина, яка співпрацює з музеями і бере участь у музейних проєктах.

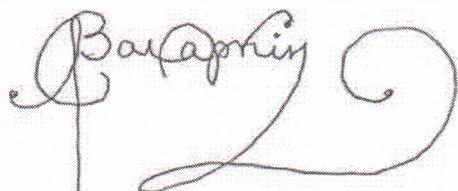
Мій робочий стаж триває понад два десятиліття, і весь цей час одним із провідних мотивів моєї діяльності була і залишається турбота про збереження історичної та культурної спадщини України. Ще студентом я, позаштатний працівник Відділу рукописів Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, де зберігаються архіви наших письменників-класиків, заопікувався поверненням до України архівної та книжкової спадщини української еміграції. Пізніше вже як науковий співробітник цього відділу я, поряд із дослідницькою працею, багато уваги приділяв фондовій роботі та комплектуванню рукописного зібрання Інституту. З моєї ініціативи або за моєї безпосередньої участі було розшукано, врятовано від загибелі, передано на державне зберігання й описано десятки архівів та книжкових колекцій, тисячі рукописів та фотодокументів діячів української культури ХІХ–ХХ століть, серед них – Іван Франко, Михайло Грушевський, Борис Грінченко, Василь Стефаник, Іван Труш, Михайло Бойчук, Павло Тичина, Микола Бажан, Микола Лукаш і багато інших. На додачу до цього впродовж періоду прем'єрства Віктора Ющенка (1999–2000) я курував питання реституції в апараті Верховною Ради України й долучився до підготування Закону України «Про охорону культурної спадщини». Пішовши з посади в архівній установі, я не перестав дбати про культурну спадщину на рівні своїх можливостей, витрачаючи значну частину своїх скромних статків на придбання рідкісних книжок, архівних документів, творів живопису і графіки і передаючи багато з того музеям і науковим інституціям – Центральному державному архівові-музею літератури та мистецтва України, Національному музеєві літератури України, Інститутові літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, Новгород-Сіверському музеєві-заповіднику «Слова о полку Ігоревім» і багатьом іншим. Крім того, я далі сприяю українським музеям і архівам у поверненні незаконно вивезених під час Другої Світової війни або викрадених культурних цінностей. Я не раз брав участь в організації художніх і документальних проєктів у провідних українських музеях, зокрема в Національному художньому музеєві України та Національному музеєві Тараса Шевченка, але мені хотілося б вивести свою співпрацю з нашими музеями на новий рівень.

Як науковець я приділяв увагу питанням історії та теорії музейної справи ще в аспірантські роки, коли в межах дисертаційного дослідження вивчав історію першого українського літературного музею, який діяв у 1920-ті роки в Харкові при Інституті Тараса Шевченка, і питання, пов'язані з перерозподілом музейних цінностей у Радянській Україні у сталінську епоху. Цим та іншим сюжетам

історії українського музейництва 1920–1940-х років (зокрема, історії Музею мистецтв ім. Богдана та Варвари Ханенків у Києві) присвячено кілька моїх спеціальних публікацій. Останні два роки музейна проблематика передбачувано вийшла на передній план моїх фахових зацікавлень. У якості незалежного дослідника я створив електронну базу музеїв України, яка нараховує близько 2500 записів і ввібрала інформацію про музейні заклади всіх типів та форм власності. Нині я працюю над створенням на основі цієї бази великого довідника українських музеїв, який не матиме в нас аналогів за широтою охоплення матеріалу й системним підходом. Іншим важливим продуктом роботи з електронною базою мені бачиться портал у мережі Інтернет, присвячений українським музеям і оснащений інтерактивною мапою.

Проте місце музеїв у моєму житті не обмежується моїм фаховим досвідом і професійними зацікавленнями. Я люблю музеї і проводжу в них значну частину свого вільного часу з раннього дитинства, відколи у п'ятирічному віці вперше опинився в будапештському Музеї образотворчих мистецтв. Моє око натреновано регулярними відвідинами сотень музеїв різного масштабу та профілю як в Україні, так і за її межами – в десятках великих і малих населених пунктів та країн впродовж 35 років. І це не погляд рядового туриста: відвідуючи музеї, я звик придивлятися до їхньої роботи, аналізувати й узагальнювати побачене. Як результат, у мене склався емпіричний досвід, необхідний для власного розуміння музею як культурного феномена, його суспільної ролі та напрямків роботи.

Поєднання в моїй біографії пам'яткоохоронного, дослідницького та глядацького досвіду заклало базу для розуміння фондової, наукової та експозиційної роботи музею. Я внутрішньо дозрів для того, щоб втілити це розуміння в діяльності окремо взятого музею як його очільник – і головний музей такого багатого природою, історією, архітектурними пам'ятками та культурного спадщиною регіону України, як Хмельницька область, на мою думку, чудово надається для такої спроби. Про те, яким я бачу конкретне застосування моїх знань і навичок на практиці, йдеться в моїх пропозиціях до програми розвитку Хмельницького обласного краєзнавчого музею на найближчі п'ять років.

19 березня 2021 року

Пропозиції до програми розвитку
Хмельницького обласного краєзнавчого музею на п'ять років

1. Повна звірка фондів і фінансовий аудит музею. Ревізія музейних фондів на предмет якійсї експонатури, яку можна задіяти в постійній експозиції.
2. Освоєння нового приміщення музею, його пристосування до музейних потреб. Переїзд музею до нового будинку.
3. Ребрендинг музею.
4. Пошук альтернативних джерел фінансування діяльності музею. Покращення його матеріально-технічної бази.
5. Переосмислення експозиції музею відповідно до сучасних уявлень про регіональні музеї у країнах Центральної та Східної Європи. Побудова нової експозиції з використанням мультимедійних технологій.
6. Виявлення лакун у фондах і налагодження систематичного комплектування музейної колекції та музейної бібліотеки.
7. Оцифрування музейного зібрання. Запуск оновленого сайту музею в мережі Інтернет.
8. Активізація наукової та видавничої діяльності музею. Оптимально – започаткування наукових конференцій і спеціалізованого продовжуваного видання.
9. Підвищення кваліфікації працівників музею шляхом проведення професійних тренінгів та відряджень для знайомства з роботою інших музейних центрів.
10. Запровадження нових форм роботи музею з власною аудиторією, спрямованих на її розширення. Пожвавлення зв'язків з цільовою аудиторією – краєзнавцями, освітянами, колекціонерами міста й області.
11. Розбудова взаємин з музеями області. Їх залучення до виставкової та наукової роботи обласного музею. Започаткування спільних видань.
12. Налагодження контактів з музеями інших областей України. Участь обласного музею у всеукраїнських виставкових проєктах.

19 березня 2021 року

